

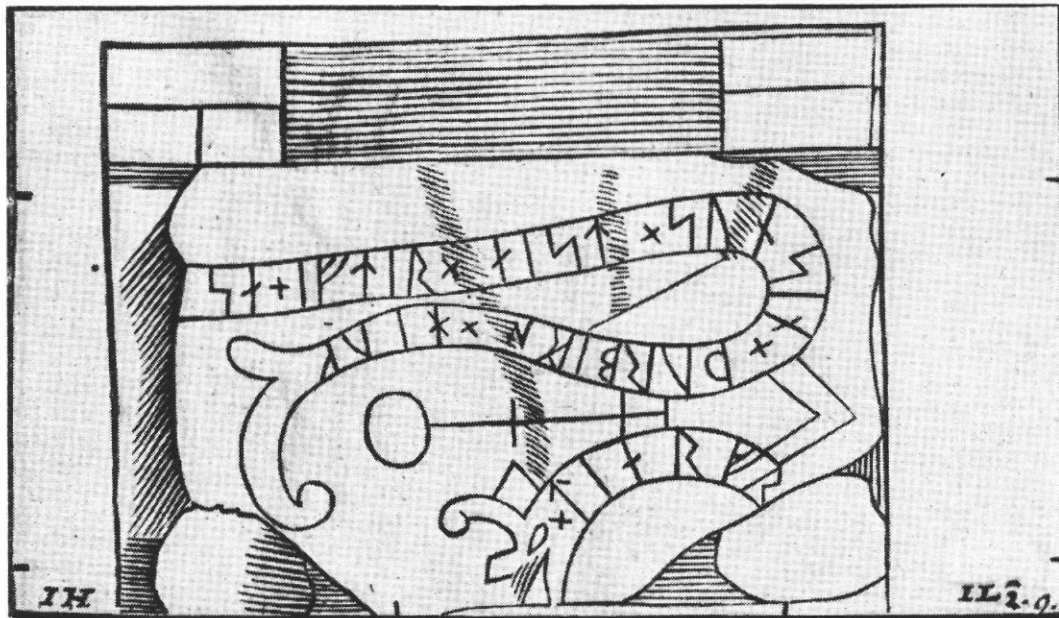

Fig. 51. U 70. Flysta, Spånga sn. Efter B 149.

satt sönderslagen framme i ungzgrufwan, och war detta behållit **sa × iftir · aist · sun · sin · þurbirn · hiuk tiarfr.**» Peringskiöld har under träsnittet antecknat: »Flijstad ungsмур i Spånga Sochn.» *Bautil* och Liljegren ha Flistad. — Stenen är förgäves eftersökt och troligen förkommen.

Inskrift (enligt Hadorph och Leitz):

× **tiarfr** . . . **sa** + **iftir** × **aist** × **sun** **sin** + **þurbirn** × **hiuk**
 5 10 15 20 25 30

Diarfr . . . [*penn*]*sa æftir Æist, sun sinn. Þorbiorn hiogg.*

»Djärv . . . denna efter Est, sin son. Torbjörn högg.»

Mansnamnet *Diarfr* är relativt vanligt i uppländska inskrifter: L 19 Vadsunda prästgård, L 38 Varpsundet, Över Grans sn och L 47 Ekillå bro, Ytter Grans sn, L 53 Skedvi, Håggeby sn, L 421 Hammarby, Hammarby sn, L 608 Husby-Lyhundra kyrka, L 689 Löts kyrka, Sigtuna-dosan (*Fornvännen* 1912, s. 6 f.), sannolikt även L 75 Hagby kyrka, L 93 V. Åkers kyrka, L 598 Morsta, Ösby-Garns sn; även i ett par sörmländska: Sö 28 och 112. — Även *Æistr* förekommer i ett flertal andra inskrifter: L 14 och 15 Skråmsta, Haga sn, L 17 Skråmsta, Vadsunda sn, L 56 Rölunda, Håggeby sn, L 86 Prästängen, Balingsta sn, L 592 Ösby-Garns kyrka, L 717 Norby, Vårfrukyrka sn, D 1:99 Svinngarns kyrka.

Ornamentiken påminner, såsom Brate anmärkt, om U 37 och om L 626 Roslagsbro kyrka, den senare ristad av Torbjörn skald. Det är därför möjligt, att Torbjörn, som ristat U 37 och U 70, är identisk med Torbjörn skald, som nämner sig som ristare på L 626 och U 29.

71. Granby, Spånga sn.

Litteratur: UFT h. 2 (1872), s. 70; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 35.

Avbildning: H. Kempff, teckning 1871 (ATA).

Ett fragment av en runsten påträffades 1871 av docenten H. Kempff vid Granby källa, »liggande bland andra stenar kring källan». Det har sedan åter förkommit.

Inskrift (enligt Kempff i *UFT*):

. . . - : **rita** : - . . . **uasu** : **s** . . .

Första runan kan även ha varit ett **a**.

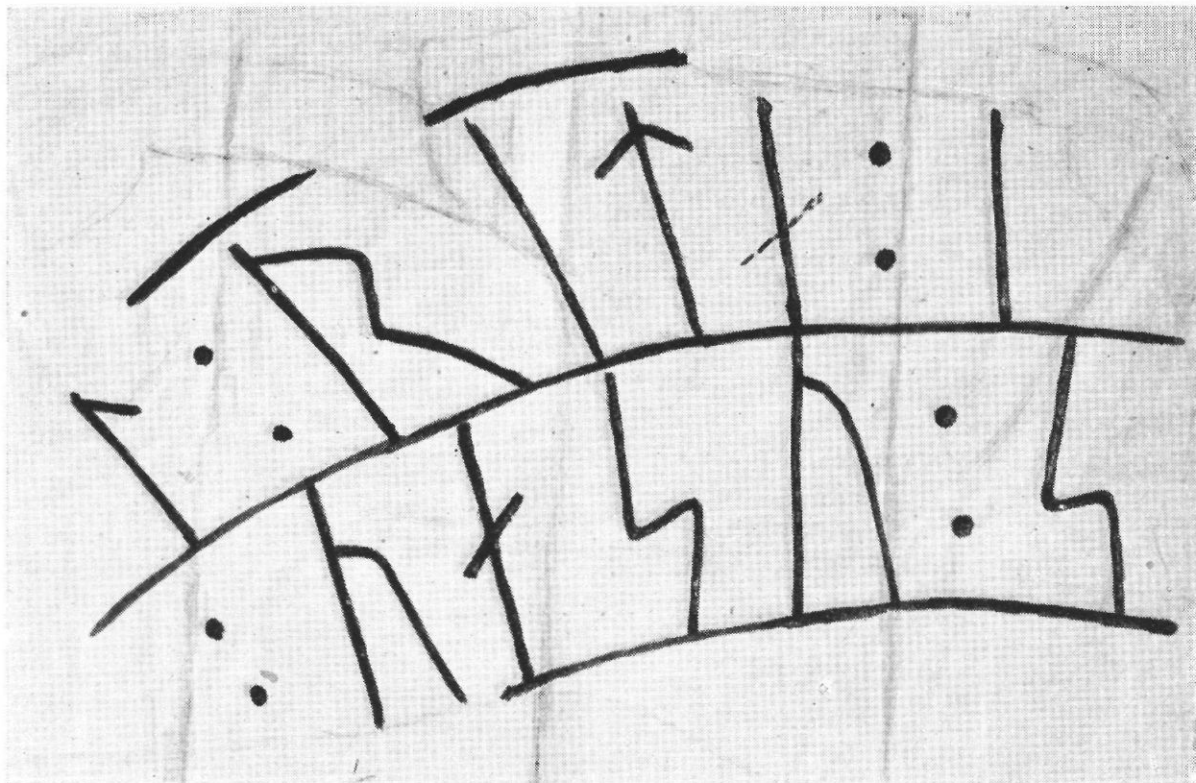

Fig. 52. U 71. Granby, Spånga sn. Efter teckning av Kempff 1871.

72. Hansta (numera Hägerstalund), Spånga sn. Nu på Skansen, Stockholm.

Pl. 45.

Litteratur: E. Brate, Skansens runstenar (i: Meddelanden från Nordiska museet 1897), s. 7 f., Sverges runinskrifter, s. 115, Svenska runristare, s. 75, Anteckningar (ATA); Järvafältets fornlämningar (1929), s. 36; S. Erixon, Skansens kulturhistoriska avdelning, 3 uppl. (1931), s. 189; O. von Friesen, Runorna (1933), s. 219 f.; Handlingar i ATA och Nordiska Museets Arkiv.

Äldre avbildningar: Brate 1897 (Nordiska Museets Arkiv; Skansens runstenar, s. 7).

Runstenen låg 1896 på ett litet gärde »cirka 8 à 10 meter från landsvägen, som går förbi Hägerstalund». Den hade ursprungligen legat med den ristade sidan nedåt. Någon gång vid mitten av 1880-talet hade den blivit vänd, och därvid hade det upptäckts, att den var försedd med runor (brev ³/₁₀ 1896 från herr Ivar Heyman till d:r Artur Hazelius). På framställning av d:r A. Hazelius ²⁸/₁₀ 1896 beslöt KVHAAkad:s förvaltningsutskott att medgiva stenens flyttning till Skansen (Förvaltningsutskottets protokoll § 135—138). Där har den stått sedan nov. 1896 (Nordiska Museets Inv.-n:r 82426).

Grå granit. Höjd 2,43 m., bredd (över korsmitten) 1,82 m. Ristningsytan av synnerligen vacker och jämn; ristningen är väl bevarad.

Inskrift:

· **kiarpar + auk · ioruntr · lata · reisa · pisa · steina · eftir · systur · suni · sina · irnmunt : auk · ikiunt ·**

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70

Gærðarr ok Iorundr lata ræisa þessa stæina æftir systursyni sina Ærnmund ok Ingimund.

»Gärdar och Jorund låta resa dessa stenar efter sina systersöner Ärnmund och Ingemund.»

Till läsningen: Tydligt stungna äro 23, 33 **e**, 43 **y**. Runan 37 har en bred, grund fördjupning mitt på hst, sannolikt huggen; sålunda **e**. Runan 66 har en fördjupning på mitten, som dock knappast torde vara huggen. Icke stungna äro 1 och 67 **k**, 49 **u**. — Brate: 31—36 **stiina**, 37 **e**, 43 **u**.